

Jo. 10.

est majus, vel cogitari: nec aequalis omnino, & eadem Patris, & Filii potestas esset; quod tamen significant haec Christi Domini verba: *Et non rapies eas quae de manu Patris mei sunt: & nemo potest rapere de manu Patris mei.* Jam vero potestas, & essentia in Deo non distinguuntur: quicquid enim est in Deo, Deus est. Atque hoc sensu Christi verba Judaei intellexerunt, ipseque sic intelligenda confirmavit. Respondit enim Judaei: *Tu homo es, & factus es filius hominis. Tu homo es, & factus es filius hominis. Tu homo es, & factus es filius hominis.* Respondit ei Jesus: *... Quem Pater sanctificavit & misit in mundum, vos dicitis, Quia blasphemus, quia dixit, Filius Dei sum? Si non facio opera Patris mei, nolite mihi credere. Si autem facio, & si mihi non vultis credere, operibus credite, ut cognoscatis, & credatis, quia Pater in me est, & ego in Patre. Joa. 14. Creditis in Deum, & in me credite. Si cognovissetis me, & Patrem meum utique cognovissetis; & amodo cognovissetis eum, & vidissetis eum. Dicit ei Philippus: Domine, ostende nobis Patrem, & sufficit nobis. Dicit ei Jesus: Tanto tempore vobiscum sum, & non cognovistis me? Philippe, qui vidit me, vidit & Patrem Jo. 16. Omnia quaecumque habet Pater, mea sunt. Jo. 20. Deinde dicit Thomas: Insuper dicitur, mea sunt, & vult manus meas, & asser manum tuam, & mitte in latus meum, & non credidit, sed factus est. Respondit Thomas, & dixit ei: Domine meus, & Deus meus. Ad. 10. Attendite vobis, & universis gentibus, in quo vos Spiritus Sanctus posuit Episcopos regere Ecclesiam Dei, quam acquisivit sanguine suo. Quibus verbis significatur, J. C. qui Ecclesiam in sanguine suo acquisivit, esse verum Deum. Ad Rom. 9. Ex quibus est Christus secundum carnem, qui est super omnia Deus benedictus in saecula. Ad Gal. 1. Paulus Apostolus non ab hominibus, neque per hominem, sed per J. C. & Deum Patrem. Non est igitur Christus purus homo, sed Deus homo, denique Filius: Qui cum in forma Dei esset, non rabinam arbitratu esse esse aequalem Deo, ut ait idem Apostolus ad Philippenses scribens, c. 2. Et ad Col. 1. Qui est imago, primogenitus omnis creaturae: quoniam in ipso condita sunt universa in caeli, & in terra, visibilia, & invisibilia. Omnia per ipsum, & in ipso creata sunt, & ipse esse ante omnes; & omnia in ipso consistunt. Ad Hebr. 1. Novissime dicitur: ipse locutus est nobis in Filio, quem constituit heredes universorum; per quem facta, & facta sunt: qui cum sit splendor gloriae, & figura substantiae ejus, portansque omnia verbo virtutis suae, purgationem peccatorum faciens, sedet ad dexteram Majestatis in excelso: tanto melior Angelis effectus, quanto differens pra illis nomine hereditavit. Qui enim dicitur aliquando Angelorum: Filius meus es tu, ego hodie genui te? Et resursum: Ego ero illi in Patrem, & ipse erit mihi in Filium? Et cum iterum introducit Primogenitum in orbem terrae, dicit: Et aeternum eum omnes Angeli Dei. Et ad Angelos quidem dicit: Qui facit Angelos suos spiritus, & Ministros suos flammam ignis. Ad Filium autem: Thronus tuus. Deus, in saeculum saeculi, virga aequitatis, virga regni tui. Dilatisti iustitiam, & odisti iniquitatem; propterea unxit te Deus, Deus tuus, oleo exultationis pra participibus tuis. Et, Tu, in principio, Domine, terram fundasti; & opera manuum tuarum sunt caeli; ipsi peribunt, terra autem permanebit, & omnes, ut vestimentum veterascent. & velut amicum incubabit eum, & mutabuntur. Tu autem idem ipse es, & anni tui non deficient. 1. Jo. 5. Scimus, quoniam Filius Dei venit, & dedit nobis sensum; ut cognoscamus verum Deum, & sensus in vero Filio eius. Hic est verus Deus, & vita aeterna. Apoc. 1. Ego sum Alpha, & Omega, principium, & finis, dicit Dominus Deus, qui est & qui erat, & qui venturus est omnipotens. Loquitur autem idem ipse, qui venturus est in nubibus, quem videntem omnes oculos, & qui eum pupugunt, & super quem plangent omnes tribus terrae, J. C. Judex vivorum, & mortuorum, de quo & cap. 4. dicitur: Sanctus, Sanctus, Sanctus Dominus Deus omnipotens, qui erat, & qui est, & qui venturus est.*

Aeterna Dei generatio.

11a. 53.

Lib. 2. De Trinitate.

Sed cum Jesum C. Filium Dei, & a Patre genitum esse dicimus, vel audimus, nihil terrenum, aut mortale de illius generatione cogitandum est: nec Filium minorem Patre, nec Patrem antiquiorem Filio, nec absque Filio aliquando fuisse; sed Filium coeternum Patri; generationem mutationis omnis, & corruptionis expertem; non substantiam divinae partem, cum divina substantia simplicissima sit, indivisibilis, immutabilis; sed totam essentiam divinam, ac perfectiones omnes, quas complectitur, absque divisione Filio communicatis aeterna illi generatione credere debemus. Cujus quidem divinae generationis Mytherium ratione percipere, atque perfecte intelligere nullo modo possumus; ut cum Propheta potius exclamandum sit: *Generatio ejus quis enarrabit?* Nefas est neficere, quod natus sit Dei Filius, sed non licet discutere, quemadmodum natus sit: credere convenit, non scrutari. *Perfecta scientia est sic Deum scire ut licet inenarrabilem, tamen non ignobiliter scias* (inquit S. Hilarius.) *Credendus est, intelligendus est, adorandus est, & his officiis eloquendus est.* Et S. Athanasius Orat. 3. contra Arianos: *Indecorum est, ait, querere, quomodo ex Deo Verbum existat: aut quomodo sit Dei splendor: aut quomodo generet Deus: & quis*

si modus generationis Dei. Insanus enim sit, qui talia audeat; cum inexplicabilem rem, ac divina natura propriam, solique ipsi & ejus Filio cognitam orationis sua declarare conatur.

Et his omnibus autem, quae ad indicandum modum, rationemque aeternae generationis similitudines asseruntur, illa propius ad rem videtur accedere, quae ab animi nostri cogitatione sumitur. Quomobrem S. Joannes Filium Dei Verbum appellat. Ut enim mens nostra seipsum quodammodo intelligens sui effingit imaginem, quam Theologi, verbum dixerunt; ita Deus, (quantum tamen divinis humanis conferri possunt) seipsum intelligens, Verbum aeternum generat, Quod est, de his omnibus, quae sunt in se ipso, loquitur S. Aug. Verbum illud non est sonus transiens, aut exterior locutus, non est verbum prohibitum, sed interiori locutione, sive cognitione perfectissima, & perfectissime assimilatrice, hoc est divina genitum, in quo nihil minus, aut amplius est, quam in ipso Patre, ejus imago subsistens, in eo manens, eique per omnia aequalis. Verbum autem Patri idem dicitur est, quia per ipsum innoscit Pater. Sicut ergo verbis nostris id agimus, cum verum loquimur, ut nos animus innoscit audienti, & quicquid secretum in corde gerimus, per signa hujusmodi ad alterius cognitionem profertur: sic illa sapientia, quam Deus Pater genuit, quoniam per ipsum innoscit dignis animis secretissime Pater, Verbum ejus convenientissime nominatur. Inter animam autem nostram, & verba nostra, quibus eundem animam ostendit conatur, plurimum distat. Nos quippe non gignimus sonantia verba, sed facimus: quibus facientis materia subjacet corpus. Plurimum autem interest inter animam, & corpus. Deus vero, cum Verbum genuit, id, quod est ipse, genuit: neque de nihilo, neque de aliquo alio facta, conditaque materia: sed de se ipso, id, quod est ipse. Hoc enim & nos conatur, cum loquimur. Quod enim aliud molimur, nisi animam ipsam nostram, si fieri potest, cognoscendum, & percipiendum animo audientis inferre ut in nobis ipse quidem maneamus, nec recedamus a nobis, & tamen tale indicium, quo fiat in altero nostra notitia, profertur; ut quantum facultas conceditur, quasi alter animus ab animo; per quem se indicet, profertur: id facimus conantes & verbi, & ipso sono vocis, & vultu, & gestu corporis, tot scilicet machinamentis, id, quod intus est, demonstrare cupientes; quia tale aliquid profertur non possumus: & ideo non potest loquentis animus penitus innoscere; unde etiam mendacis locus patet: Deus autem Pater, qui verissime se indicat: animi eigneus, & voluit, & potuit, hoc ad seipsum indicandum genuit, quod est ipse, qui genuit. Sic explicat S. Aug. Lib. de Fide, & Symbolo, cap. 3.

Cum praeceptor discipulum docet, isque doctoris sui scientiam perfecte assequitur, eadem in discipulo, qui in praecceptore scientia est natura, distincta dumtaxat origine. Scientia enim praecceptoris principium est, & origo, ex qua scientia discipuli derivatur: sic una divinitas est, una mens, una cogitatio, una scientia secundum naturam in Patre, & Filio: sed in Patre sine principio, in Filio de principio, quia Deus de Deo est, ex ingenito genitus, ex mente, & corde Patris velut ex utero genitum verbum. Immo sicut in nobismetipsis eidem rationis natura est in verbo, quod cogitamus, & in verbo, quod loquimur; ita eadem est Divinitas in Patre intelligente, & in verbo, quod loquitur, quod in ipso est, & pariter Deus est, per quem omnia haec sunt: id quo facilius intelligat, ex se ipso ante cognoscere, ut in imagine, & similitudine Dei, quam habet, & tu in remissione rationem, qui es animal rationale, a rationali scilicet arifica non tantum factus, sed etiam ex substantia ipsius animatus. Vide cum tacitus tecum ipse congereris, ratione hoc ipsum agi intra te, occurrente ac tibi cum sermone ad omnem cogitationis intuitum, & ad omnem sensus tui pulsus. Quodcumque cogitaveris, sermo est, quodcumque senseris, ratio est. Loquaris illud in animo necesse est; & dum loqueris collocutorem patris sermonem, in quo inest haec ipsa ratio, qua cum eo cogitans loquaris, per quem loquens cogitas. Ita secundum quodammodo in te est sermo, per quem loqueris cogitando, & per quem cogitas loquendo. Ipse sermo alius est. Quanto ergo plenius hoc agitur in Deo; cuius tu quoque imago, & similitudo senseris, quod habeat in se etiam tacendo rationem, & in ratione sermonem? Explicat et Tertullianus Libro *Adversus Praxeam*, cap. 5. Sicut etiam Christus Eucharistiam in ultima Cena consecrans, seipsum sub Sacramento produxit: & idem erat secundum naturam Christi Corpus, idem secundum substantiam Sanguis in ipso Christo, & sub Sacramento, atque ita Manibus suis servabatur, ut ait S. Aug. sed tamen licet illic non substantia eius erat Christus sub Sacramento, & in seipso; quia Christus in seipso spectatus produens erat se ipsum sub Sacramento, consecratione Panis: Christus vero sub Sacramento productus erat ipse verbis consecrans: ab ipse prolati: ita Pater, & Filius sunt unus Deus, unus (inquam) natura; & substantiae unitate, quomvis Filius sit alius a Patre ratione originis; quia Pater principium est, & ingenitus, Filius ex Patre velut ex principio genitus: quia

Lib. 2. De Trinitate c. 15.

ibidem.

Duz in Christo natura.

Quodam de ipso in Scriptura. S. dicitur secundum formam Dei, alia secundum formam servi. Jo. 10.

S. Aug. Lib. de Trin. 7. c. 11.

Omnis

Filius Dei Patri coeternus. Sap. 7. 26.

ibidem.

Omnis origo patens est; & omne, quod ex origine profertur, progenis est; multa magis sermo Dei, qui etiam proprius Filius nomen accepit, (inquit Tertull. Lib. *Adversus Praxeam*.) Alius est igitur a Patre, Persona non substantia nomine; distinctio, non divisio.

Coeternum Patri Filium credimus, etiamque coeternitatem similitudinibus quibusdam explicamus, quibus tamen fides nostra non nititur. Prima patet ex igne, & luce, apposite notanda, quia Filius Dei Candor est lucis aeternae. Ignis lucem fundit, lux ab igne funditur. Splendor de igne, non ignis de splendore existit. Splendor igni coaevis est. Da sempiternam ignem, & do sempiternam splendorem. Candor de luce gignitur, & tamen gignenti coeternus est candor. Semper lux, semper candor ejus. Genitit candorem suum, sed nunquam fuit sine candore suo. Cum ergo videas splendorem igni esse coevum, persusum habe Deum generare Filium sibi coeternum. Altera similitudo patet ex virgulo super aquam orto, & ejus imagine in aqua apparente, non minus apposite, quia Filius speculum est sine macula Dei Majestatis, & imago bonitatis illius. Imago hominis inventus speculum, de speculo existit, mox ut aspectu extiterit: & cum quisque, vel transit, vel stat super aquam, videt ibi imaginem suam. Ponamus ergo aliquid nuper aequum, velut virgulum, aut herbam, nonne cum imagine sua nascitur? Mox ut incipit existere, incipit cum illo existere imago ejus; non precedit nascendo imaginem suam, sed nascitur cum imagine sua; & tamen imago ab illo, non illud ab imagine. Itaque & generans, & quod genitum est, simul esse coeperunt. Ergo coeva sunt. Si semper virgulum, semper & imago de virgulo. Potest ergo semper esse generans, & semper cum illo, quod de illo natum est. Hinc intellige coeternum Filium natum aeterno Patri. Veram cum in similitudinibus aliam sit inaequalitas, & splendor minus luceat, quam ignis, & imago virguli minus sit existens, quam virgulum ipsam, jungamus duo similitudinum genera, ut Patris, & Filii aequalitatem simul, & coeternitatem exponamus. Homo hominem generat, equus equum, & pecus pecudem. Ad eisdem substantiam venerat ista, sed non ad idem tempus. Diversa sunt tempora, sed non sunt diversa naturae. Quid ergo laudamus in ista nativitate? Certe aequalitatem naturae. Quid autem deest? Aequalitas temporis. Tenemus hic unum, qui laudatur, id est, aequalitatem naturae. In illo autem genere similitudinum, quod dedimus, de splendore ignis, & de imagine virguli, aequalitatem naturae non invenis, invenis coeternitatem. Coniunge, quae laudas. In creaturis enim deest aliquid, quod laudas, in Creatore deesse nihil potest: quia, quod invenis in creatura, a Creatore artifice processit. Quid ergo in coeternis? Nonne hoc Deo dandum, quod ibi laudas? Quod autem deest, non tribuendum Majestati, in qua nullus defectus est. Tribue ergo illi ex illo genere similitudinum pro coaevitae coeternitatem, ut coeternus sit natus cum eo, & quo natus sit. De alio autem similitudinum genere quid ibi laudas? Aequalitatem naturae. Jam propter illam distinctionem dederas Filio Dei coeternitatem; da propter istam, aequalitatem; & perfecta est nativitas ejusdem substantiae. Hae. S. Aug. expostio est Serm. 117. alias 38. de Verbis Domini, & Serm. 113. alias 13. ex editis a P. Sirmond.

Quia porro Jesum Christum non solum verum Deum, sed & verum hominem; genitum quidem, ut Deum ante omnium saeculorum aetates ex Patre; ut hominem autem natum in tempore ex Matre Mariae Virgine, credendum fides proponit; Eundem consubstantialium Patri secundum divinitatem; eundem consubstantialium nobis secundum humanitatem; ex duobus, & in duobus naturis inconsulte immutabiliter, indivise, inseparabiliter, subsistentem, ut Conc. Chalced. cont. Eutychnianam Haereticam credendum definit: hinc loquitur, ut eorum, quae de Christo Jesu in Scripturis sacris dicuntur, quaedam ad divinitatem, aliae ad humanam naturam sint referenda. Nam de de secundum formam Dei dixit, *Ego, & Pater unum sumus*: idemque de se ipso dixit secundum formam servi, *Pater major me est*; secundum quem modum etiam seipso minor est Filius, qui semetipsum exinanivit formam servi accipiens. Neque enim sic accepit formam servi, ut amitteret formam Dei, in qua erat aequalis Patri. Non itaque immerito Scriptura utrumque dicit, & aequalem Patri Filium, & Patrem majorem Filio. Illud enim propter formam Dei, hoc autem propter formam servi sine ulla consensione intelligitur. Et haec nobis regulam per omnes Saec. Ser. diffusolventis hujus Quaestiones Apostolus tradidit, ad Philippenses, cap. 2. ubi manifestus istam distinctionem commendat. Ait enim, *Qui cum in forma Dei esset, non rapinam arbitratus est esse se aequalem Deo: sed semetipsum exinanivit formam servi accipiens, in similitudinem hominum factus, & habitus inventus, ac homo.* Est ergo Dei Filius Deo Patri natura aequalis, habitu minor. In forma enim servi, quam accepit, minor est Patre: in forma autem Dei, in qua erat etiam antequam haec accepisset, aequalis est Patri. Secundum formam Dei, Omnia per

ipsum facta sunt: secundum formam servi, ipse factus est ex muliere, factus sub lege. Secundum formam Dei, ipse & Pater unum sunt: secundum formam servi, Non venit facere voluntatem suam, sed voluntatem ejus, qui cum misit. Secundum formam Dei, Sicut Pater habet vitam in semetipso, sic dedit & Filio vitam habere in semetipso: secundum formam servi, Tristis est anima ejus usque ad mortem: Et, Pater, inquit, si fieri potest, transeat a me Calix iste: secundum formam servi, factus est obediens usque ad mortem, mortem autem Crucis. Secundum formam Dei, Omnia quae habet Pater, ipse sunt: Et, *omnia mea tua sunt*, inquit, & tua mea: secundum formam servi ait, *Haec doctrina non est mea, sed ejus, qui misit me.* Et, *De die illa, vel horamemo scit, neque Angelus in caelo, neque Filius, nisi Pater.* Hoc enim nescit, quod nescientes facit; id est, quod non ita sciebat, ut tunc Discipulis indicaret: sicut dicitur est ad Abraham, *Nunc cognovi, quod timeas Deum*, id est, Nunc feci, ut cognosceres; quia & ipse ibi in illa tentatione probatus innotuit. Nam & illud utique dicitur erat Discipulis tempore opportuno, de quo futuro tanquam praeterito loquens, ait, *Jam non dicam vos servos sed amicos.* Quia omnia quaecumque audierat Patrem me, nota feci. Et, *tuas meae*: quod dicitur, quod dicitur fossa caeca, quae occulit est. Neque enim aliquo genere loquuntur Scrip. Prov. 8. quod in consuetudine humana non invenitur; quia utique hominibus loquuntur. Secundum formam Dei dicitur est, *Ante omnes colles genui me*, id est, ante omnes altitudines creaturarum; & *Ante Luciferum genui me*, id est, ante omnia tempora, & temporalia: secundum formam autem servi dicitur est, *Dominus possedit me*, vel (ut habet alio Versio) *Creavit me in principio viarum suarum*: quia secundum formam Dei dixit, *Ego sum Veritas*; Jo. 14. & secundum formam servi, *Ego sum via*; Jo. 14. ipse primogenitus a mortuis iter fecit Ecclesiae suae ad Regnum Dei, ad vitam aeternam, cui caput est ad immortalitatem etiam corporis, ideo creatus est in principio viarum Dei in opera ejus; secundum formam Dei, *Principium estis, quod & loquitur nobis*: secundum autem formam servi *Sponsus procedens de thalamo suo*. Secundum formam Dei, *Primo genitus omnis creaturae, & ipse Col. 1. ante omnes est, & omnia in illo consistunt*: secundum formam servi, *Ipse est caput corporis Ecclesiae*. Secundum formam Dei, *Dominus est gloria*: secundum formam servi, factisgenibus Discipulis de glorificatione sua respondit, *Sedite ad dexteram meam, vel sinistram non est mensi dare vobis, sed quibus paratum est a Patre meo*; id est, Non est humanae potestatis hoc dare: ut per illud intelligatur hoc dare, per quod, Deus aequalis est Patri. Non est meum, inquit, dare, id est, non humana potestatis illa dote, sed quibus paratum est a Patre meo: Sed jam tu intellige: quia si omnia, quae habet Pater, mea sunt, & hoc utique meum est, & cum Patre ista paravi. Eodem sensu & haec Christus si Domini Sententiae intelligendae sunt, *Qui credit in me, non credit in me, sed in eum, qui misit me.* Et si quis audierit verba mea, & non crediderit: Ego non judico eum. Non enim venit, ut judicem mundum; sed ut salvificem mundum. Qui spernit me, & non accipit verba mea, habet, qui judicat eum. Sermo, quem locutus sum, ille judicabit eum in novissimo die. Quia ego ex meipso non sum locutus, sed qui misit me Pater, ipse mihi mandatum dedit, quid dicam, aut quid loquar. Id est, qui in me credit, non in hoc, quod videt, credit, ne sit ipse, nostra in creatura; sed in illo, qui suscepit creaturam, in qua humanis oculis apparet, ac sic de aequalitate Patri contemplantur per fidem corda mundarent. Ideoque ad Patrem referens intentionem credentium, & dicens: *Non in me credit, sed in eum, qui me misit*, non utique se a Patre, id est, ab illo, qui cum misit, voluit separari: sed ut sic in eum crederetur, quomodo in Patrem, cui est aequalis. Quod aperte alio loco dicit; *Creditis in Deum, & in me credite*; Id est, sicut Jo. 14. creditis in Deum, sic & in me; quia Ego, & Pater unus Deus. Ait etiam, *Ego non judico*: cum ipse judicaturus sit vivos, & mortuos; sed quia non ex potestate humana, propterea recurrens ad deitatem, sursum erigit corda hominum, propter quae sublevanda defendit. Itaque utrumque dici potest, & Filius hominis jus, & deitatis, & Filius hominis non judicabit: quis Filius hominis judicabit, ut verum sit, quod ait, *Cum venierit Jo. 12. Filius hominis, tunc congregabuntur ante eum omnes gentes. 10. 8. res & Filius hominis non judicabit, ut verum sit quod ait, Ego non judicabo; & Ego gloriam meam non quaero, est qui quaerit, & judicat. Nam secundum id, quod in judicio non forma Dei, sed forma Filii hominis apparebit, nec ipse Pater judicabit. Secundum hoc enim dicitur est, *Pater non judicavit quemquam, sed omne jus Jo. 5. dicitur dedit Filio*. Denique quod ait, *Ego ex meipso non sum locutus, si ad formam Dei referatur, sic intelligendum est, Ego non ex me natus sum. Si enim verbum Patris loquitur, seipsum loquitur, quia ipse est verbum Patris. Pleurumque etiam ait, Dedit mihi Pater,**

Matth. 26.

Jo. 5. Phil. 2. Jo. 16. Jo. 17. Jo. 7. Mar. 13.

Jo. 5. Phil. 2. Jo. 16. Jo. 17. Mar. 13.

Jo. 5. Phil. 2. Jo. 16. Jo. 17. Mar. 13.

Jo. 5. Phil. 2. Jo. 16. Jo. 17. Mar. 13.

Jo. 5. Phil. 2. Jo. 16. Jo. 17. Mar. 13.

Jo. 5. Phil. 2. Jo. 16. Jo. 17. Mar. 13.

Jo. 5. Phil. 2. Jo. 16. Jo. 17. Mar. 13.

Jo. 5. Phil. 2. Jo. 16. Jo. 17. Mar. 13.

Jo. 5. Phil. 2. Jo. 16. Jo. 17. Mar. 13.

Jo. 5. Phil. 2. Jo. 16. Jo. 17. Mar. 13.

Jo. 5. Phil. 2. Jo. 16. Jo. 17. Mar. 13.

Jo. 5. Phil. 2. Jo. 16. Jo. 17. Mar. 13.

Jo. 5. Phil. 2. Jo. 16. Jo. 17. Mar. 13.

Jo. 5. Phil. 2. Jo. 16. Jo. 17. Mar. 13.

Jo. 5. Phil. 2. Jo. 16. Jo. 17. Mar. 13.

Jo. 5. Phil. 2. Jo. 16. Jo. 17. Mar. 13.

Jo. 5. Phil. 2. Jo. 16. Jo. 17. Mar. 13.

Jo. 5. Phil. 2. Jo. 16. Jo. 17. Mar. 13.

Jo. 5. Phil. 2. Jo. 16. Jo. 17. Mar. 13.

Jo. 5. Phil. 2. Jo. 16. Jo. 17. Mar. 13.

Jo. 5. Phil. 2. Jo. 16. Jo. 17. Mar. 13.

Jo. 5. Phil. 2. Jo. 16. Jo. 17. Mar. 13.

Jo. 5. Phil. 2. Jo. 16. Jo. 17. Mar. 13.

Jo. 5. Phil. 2. Jo. 16. Jo. 17. Mar. 13.

Jo. 5. Phil. 2. Jo. 16. Jo. 17. Mar. 13.

Jo. 5. Phil. 2. Jo. 16. Jo. 17. Mar. 13.

Jo. 5. Phil. 2. Jo. 16. Jo. 17. Mar. 13.

Jo. 5. Phil. 2. Jo. 16. Jo. 17. Mar. 13.

Jo. 5. Phil. 2. Jo. 16. Jo. 17. Mar. 13.

Jo. 5. Phil. 2. Jo. 16. Jo. 17. Mar. 13.

Jo. 5. Phil. 2. Jo. 16. Jo. 17. Mar. 13.

Jo. 5. Phil. 2. Jo. 16. Jo. 17. Mar. 13.

Jo. 5. Phil. 2. Jo. 16. Jo. 17. Mar. 13.

Jo. 5. Phil. 2. Jo. 16. Jo. 17. Mar. 13.

Jo. 5. Phil. 2. Jo. 16. Jo. 17. Mar. 13.

Jo. 5. Phil. 2. Jo. 16. Jo. 17. Mar. 13.

Jo. 5. Phil. 2. Jo. 16. Jo. 17. Mar. 13.

Joan. 16. Phil. 2.

Joan. 5. Joan. 14.

Pat. est opor- tione Patris & Filio, sed a Patre est Filio. Ibid.

Christiani eum Deo, & inter se unam esse debent per caritatem, ut in illis impleatur, quod Christus Patrem rogavit, Joan. 17. Patrem Sanctum, servus eius in nomine tuo, qui dedisti mihi: ut sint unum, sicut & nos. Non pro his autem rogo tantum, sed et pro eis, qui credituri sunt per verbum eorum in me: ut omnes unum sint, sicut tu Pater in me, & ego in te, ut & ipsi in nobis unum sint habent. Et ego claritatem, quam dedisti mihi, dedi eis: ut sint unum, sicut & nos unum sumus. Ego in eis, & tu in me: ut sint consummati in unum. Illam enim unitatem Christus discipulis suis adprecat, quam homines consequi possunt: at cum Christus unum sit cum Patre & essentia, & concordia, solum concordie unitatem homines adprecat, sicut cum ait: Ego perfecti sicut Pater verbi caelestis perfectus est: illos ad infinitam, & divinam sanctitatem non adhortatur, sed ad eam, ad quam homines spirare possunt, divinæ sanctimonie imitationem: Cum ergo Multi unum corpus simus in Christo, unoque ejus Spiritu vegetari debeamus, ita debemus esse caritate conjuncti, ut omnia nostram, sicut primorum Christianorum sit Anima una, & cor unum. Et autem major inter nos erit amorum unitas, quo major erit caritas, eo major caritas, quo minus regnabit iniquitas.

Act. 4. 34.

In quo vult intelligi, quod eum generit Pater: non ut tantquam jam existentem, & non habenti dederit aliquid; sed seipsum dedisse, ut haberet, genuisse eum; ut esset. Ita Scripturam loca, quæ Ariani in sua pætrocinium hæretic detorquebant, una serie S. Aug. explicat lib. 1. de Trin. c. 7. 11. & 12.

Sed & allam Regulam tradit initio lib. 2. ad intelligendas Ser. S. de Filio locutiones necessarium. Quædam inquit, ita ponuntur in Scripturis de Patre, & Filio, ut indicent unitatem, æqualitatemque substantiæ, sicut est, Ego, & Pater unum sumus: Et, Cum in sermo, ma Dei esset, non rapinam arbitratus est esse se æqualem Deo. Et quæcumque talia sunt. Quædam vero ita, ut in minore ostendant Filium propter formam servi, id est, propter assumptam creaturam mutabilis, humanæque substantiæ, sicut est, quod ait: Quoniam Pater major me est. Et Pater non judicat quemquam, sed omne iudicium dedit Filio, & potestatem dedit ei iudicium facere, quia Filius hominis est. Quædam porro ita, ut nec minor, nec æqualis tunc ostendatur, sed tantum, quod de Patre fit, intimitur, ut est illud, Sicut Pater vitam in semetipso, sic dedit Filio habere vitam in semetipso: Et illud, Neque enim potest Filius a se facere quicquam, nisi quod viderit Patrem facientem. Hæc enim idem dicta sunt, quia incommutabilis est vita Filii filii filii Patris, & tamen de Patre est; & inseparabilis est operatio Patris, & Filii, sed tamen ita operari Filio de illo est, de quo ipse est, id est, de Patre; & ita videt Filius Patrem, ut quo eum videt, hoc ipse fit Filius. Non enim aliud illi est esse de Patre, id est, nasci de Patre, quam videre Patrem; aut aliud videre operantem, quam patrem operari. Sed idem non a se, quia non est a se. Et idem, quod videt Patrem facientem, hæc eadem facit & Filius facienter, quia de Patre est. Neque enim alia similitudo, sicut pistor alius tabulas pingit, quemadmodum alius ab alio pictus videt; nec eadem dissimilitudo, sicut corpus eisdem litteris exprimit, quæ aliter cogitantur: Sed, Quæcumque inquit, hæc eadem, & Filius similiter facit. Et, Hæc eadem dixit, & similiter. Ac per hoc inseparabilis, & per est operatio Patris, & Filii, sed a Patre est Filio. Ideo non potest Filius a se facere quicquam, nisi quod viderit Patrem facientem. His igitur, & similibus locis, non Filium Patre minore, sed de Patre esse Scripturæ significant: His Non inæqualitas, sed Nativitas exprimitur.

De Filii Divinitate, & consubstantialitate plura debet differatior nota 39. in Historiam Ecclesiasticam Sectuli quarti.

ut quemadmodum Pater, & Filius, non tantum æqualitate substantiæ, sed etiam voluntate unum sunt: ita & inter quos & Deus Mediator est Filius, non tantum pro id quod ejusdem nature sunt, sed etiam per eandem dilectionis societatem unum sunt.

Per caritatem autem unum esse fideles inter se non possunt, nisi fiat unum cum Deo, eadem illa caritate, quæ Libi Deo adhaeret, unus spiritus est: Quæ manet in caritate, in Deo manet, & Deus in eo. Sic mutum illam, & ineffabilem divinarum Personarum immutabilitatem, quæ Pater in Filio, & Filius in Patre est, sic admirabilem illam & adorandam unitatem, quæ unum sunt, æmulantur. Hinc S. Hilari. in Psal. 122. Caletis est, inquit, secundus Adam, qui Verbum caro factum est. In hoc ergo Verbo Deus tanquam in celo habitavit, in eo scilicet, quod ex se, ac suum est, manent, per eum in eis quoque, qui caletis sunt, habitavit, sicut ipse ad Patrem ait; Ut omnes unum sint, sicut ego in illis, & tu in me. Ergo si quæ in Adam limus sumus, nos caletis sumus in Christo, & Christus habitavit est nobis; per habitantem Christum in nobis, etiam ille quoque habitavit est nobis, cui est habitans Christus in nobis habitavit, Hinc & S. Bern. ser. 71. in Cantica: Nunc, inquit, cum & ipse in Patre, & Pater in ipso sit, non est, quod claudat unitas, sed vera, perfecteque unum sunt ipse, & Pater. Sic igitur Anima, cum adhaeret Deo bonum est, non ante se existit ipse perfecte unitas, nisi cum & illum in se, & se in illo manentem personam. Non quia vel tunc unum dicitur cum Deo, sicut unum sunt Pater, & Filius: quævis, qui adhaeret Deo, unus spiritus est. Quis ergo dicit Filius? Ego in Patre, & Pater est in me, & unum sumus: Dicit homo, ego in Deo, & Deus in me est, & unus spiritus sumus.

Sed & alium modum adinvenit bonitas Dei, quo nos & cum ipso, & cum fratribus, unum efficeret, scilicet Eucharisticæ Communionem. Quomodo enim non cum Deo, & cum fratribus unum sumus, qui eodem Christi corpore pascimur, eodem Spiritu sanctificamur? Quæ de preclare S. Cyrillus lib. 11. in Joan. Ut ad unitatem, inquit, cum Deo, & inter nos contententem, atque nos una commiseremur, licet corporibus, & animis aliis differant, rationem quamdam excogitavit Unigenitus per convenientem sibi sapientiam, & consilium Patris. Uno enim corpore, suo nimirum, Fideles omnes benedicens, per mysticam Communionem cum eo sibi, cum etiam inter se corporales efficiat. Quis enim eos, qui per illam unum sanctum Corpus ad unitatem cum Christo conjuncti sunt, a naturali inter se unione remouerit? De unione vero spiritali dicemus rursus, nos omnes accepto uno, & eodem Spir. S. nimirum, commiseri quodammodo & inter nos, & cum Deo. Licet enim multi sumus, & in unoquoque nostrum Christus Spiritum Patris, ac suum inhabitare faciat, unus tamen est, & indivisibilis, qui Spiritus inuicem distinctus, quatenus singulariter subsistunt, in unitatem colligit per seipsum, & omnes velut unum quid eorum faciat in seipso. Quemadmodum enim sancta Carnis virtus concorporales reddis, in quibus est, eodem modo unus in omnibus indivisibilis inhabitans Dei Spiritus, ad unitatem spirituales omnes cogit. Ego in eis, & tu in me, ut sine consummati in unum. Est enim nobis Filius, corporaliter quidem non homo, nobiscum commixtus, & unitus per Eulogiam mysticam; spiritualiter autem ut Deus sui Spiritus virtute, & gratia, spiritum, qui in nobis est, instaurant ad unitatem vite, & divinæ sue naturæ confortes faciens. Consummati ergo sumus in unitatem cum Deo, ac Patre, & Christo mediante. Suscipiendo quippe in nobis & corporaliter, & spiritualiter cum, qui natura & vere Filius est, qui substantialem cum eo habet unionem, futuram Naturæ participes, & confortes facti glorificati sumus.

S. V. Christus una Persona est, & Filius unicus Patris æterni, ac Beata Maria Virginis.

Duplicem Christi nativitatem agnoscimus, & confitemur, unam ex Deo Patre ante omnia secula, alteram ex Maria Virgine in plenitudine temporis; adeoque, & deus naturæ, divinitus, & humanæ; Christum tamen Filium unicum Patris: eumdemque Filium unicum Virginis Matris. Una enim persona est, in qua divinus, & humana naturæ conveniunt. Qui enim verus est Deus, idem verus est homo. Agit utraque forma cum alterius communiōne, quod proprium est, Verbo scilicet operante, quod Verbi est, & carne exegente, quod carnis est. Unum hoc corruptel miraculis, aliud succumbit injuriis. Et sic Verbum ab æqualitate Paternæ gloriæ non recedit, ita caro naturam nostri generis non relinquit. Unus enim idemque est vere Dei Filius, & vere hominis Filius, inquit S. Leo. Idem est in forma Dei, qui formam suscepit, servi. Idem est incorporeus manens, & corpus assumens. Idem in sua virtute inviolabilis, & in nostra infirmitate passibilis. Idem a pterno non divinus throno, & ab impiis crucifixus in ligno. Idem super caelorum altitudinem victor mortis ascendens, & usque ad consummationem, nec seculi universam Ecclesiam non relinquit. Nam

1. Cor. 6. 17. 1. Joan. 4. 16.

Per sanctam Eucharisticam Communionem cum Deo, & cum fratribus unum sumus.

Quo sensu persona Christi mixtura est Dei, & humani.

S. Leo ep. 14. alius 10. ad Flavianum.

Job. 1.

Luc. 1.

Int. 3.

1. Cor. 2.

Ephes. 4.

1. Cor. 3.

S. Cyril. Anathem.

S. Cyril. Quod un. est Christi.

Exod. 7.

S. Cyr. D. Quod un. est Christi.

Quo sensu persona Christi mixtura est Dei, & humani.

Quo sensu persona Christi mixtura est Dei, & humani.

Quo sensu persona Christi mixtura est Dei, & humani.

Quo sensu persona Christi mixtura est Dei, & humani.

Quo sensu persona Christi mixtura est Dei, & humani.

Quo sensu persona Christi mixtura est Dei, & humani.

Quo sensu persona Christi mixtura est Dei, & humani.

Quo sensu persona Christi mixtura est Dei, & humani.

Quo sensu persona Christi mixtura est Dei, & humani.

Quo sensu persona Christi mixtura est Dei, & humani.

Quo sensu persona Christi mixtura est Dei, & humani.

Quo sensu persona Christi mixtura est Dei, & humani.

Quo sensu persona Christi mixtura est Dei, & humani.

Quo sensu persona Christi mixtura est Dei, & humani.

Quo sensu persona Christi mixtura est Dei, & humani.

Quo sensu persona Christi mixtura est Dei, & humani.

Quo sensu persona Christi mixtura est Dei, & humani.

Verbum caro factum est, & habitavit in nobis: & Christus vocatus est Filius Dei, ut Angelus prænantiauit, & cum baptizatus in Jordane eam a Joanne, audita est vox Patris dicentis, Tu es Filius meus dilectus, in te complacui mihi: Et, Juxta Dominum gloria crucifixerunt: & qui descendit, ipse est, qui ascendit super omnes caelos, ut impletus omnium, & Denique Scripte. S. passim Jesum Christum tantquam unum, & eundem adjungunt, & annuntiant Patri: Unus Deus Pater, ex quo omnia, (inquit Apollolus) & non in illum: & unus Dominus Jesus Christus, per quem omnia, &c. Non igitur secundum gratiam duntaxat, vel secundum operationem, vel secundum auctoritatem, aut relationem, aut affectum, seu virtutem, aut bonam voluntatem, Deus homini in Christo copulatus est, & confederatus. Non homini duntaxat confociatione una persona est: quis est amicum unus, quis est sponsus, & sponsæ conjugatus, quis est iustorum ad Deum adhaerens; ratione ejus Quis est alter, unus spiritus est, qualis est auctoritatis, & auctoritatis Deus, unus spiritus est, qualis est auctoritatis, & auctoritatis divinae ad miracula sciendi communicatione quadam confargit, propter quam Moyses Deus Pharaonis confusus dicitur: sed unione physice, hypostaticæ, personali, naturæ divini, & humanæ in Christo unum sunt; & adhaerent. Verbum caro factum est, non carnis hospes; Deus homo factus, non hominis habitator; non meri hominis sanguine redemptus sumus, quod redemptionis nostræ impar præmium extitisset; sed hominis Dei, qui dedit semetipsum redemptionem pro nobis. Vivificans non fuisse Christi caro, sed exteriori duntaxat concernentio, seu morali federe confociatus illi fuisse Deitas, non medullitus, & substantialiter inserta Verbi vitæ. Dux igitur naturæ, divini, & humanæ, circa consensionem, conversionem, & divinationem sese intrinse permentes, unitæ sunt in uno Filio Salvatore nostro. C. ad loquitur Conc. Chalcedoni Actione 5. Et quemadmodum ex anima rationali, & corpore mixta coexistens unum hominis personam concrevit; ita ex intima immatione, & pervasione utriusque naturæ in Christo, sive ex eo, quod natura humanæ divinæ conferta sit, ab illoque ut a nobilitiori, & potentiori sustinetur, una est persona Christi. Unde in Symbolo; Quod S. Athanasii nomine inscriptum canit Ecclesia, dicitur: Sicut animæ rationalis, & caro unus est homo, ita Deus, & homo unus est Christus. Et S. Aug. Epist. 137. alius 3. ad Voluianum, cap. 3. Personam Christi mixturam esse Dei, & hominis asserit, sicut hominis persona mixtura est anima, & corporis: neque tamen hinc mixtionis nomen intelligendum secundum consuetudinem corporum, eo modo quo duo liquores ita permiscuntur, ut neuter servet integritatem suam, sed eo modo, quo lux incorrupta permiscetur aëri, Naturæ enim divini, & humanæ ita se permixtæ, ut integra, & incorrupte, indivise, inconcasse permanent, & sicutque facit una persona Christi, sicut ex anima, & corpore fit una persona hominis. Verbum, inquit, in principio, per quod facta sunt tempora, tempus elegit, quod suscepit carnem, non tempore esset, ut vertetur in carnem. Hinc quippe Deo accessit, non Deum a se recessit. Sic autem quidam reddi filii rationem flagrant, quomodo Deus homini permixtus sit, ut una sit Persona Christi, cum hoc semel facti oportuerit, quasi rationem ipsi reddant ut res, quæ quotidie fit, quomodo miscetur anima corpori, ut una persona fiat hominis. Nam sicut in unitate persona anima unitur corpori, non homo fit: ita in unitate persona Deus unitur homini, non Christus fit. In illa ergo persona mixtura est anima, & corporis; in hac Persona mixtura est Dei, & hominis: si tamen recedat auditer a consuetudine corporum, quæ solent duo liquores ita commisceri, ut neuter servet integritatem suam; quamquam & in ipso corporibus aëri lux incorrupta miscetur. Ergo persona hominis mixtura est anima, & corporis: persona autem Christi mixtura est Dei, & hominis. Cum enim Verbum Dei permixtum est anima hominis corpus, & simul & animam suscepit, & corpus. Illud quotidie fit ad procreandos homines: hoc semel factum est ad liberandos homines. Non sic enim assumptum est a Verbo divino humana natura, ut prius creata postmodum afflueretur, sed ut ipsi assumptio crearetur.

Unicam esse Christi Jesu Personam in duabus naturis substantentem Ephesine Synodus Generalis sub Caesale. I. Pontifice Maximo congregata definit, damna Nestorii Epist. Constantinopolitani hæretici, duas in Christo hypostases, sive personas asserentis. Illud fides Catholicæ dogmæ confirmat, dæ eloquendi Incarnationis formulæ, quæ si tollatur quædam fidei a Patribus usurpatæ. Prima his verbis exprimitur. Una est natura Dei Verbi Incarnata. Hæc enim Propositione significatur, in Christo unicam esse Personam, scilicet Verbum divinum, sive Filium Dei; naturas vero duas, scilicet naturam divinam, quæ Verbo, sive Filio cum Patre, & Sp. Sancto communis est, ac in tribus illis adorandis Personis omnino eadem; & naturam humanam, se naturam carnis assumptæ. Illud eam S. Joannis oraculum, Et Verbum caro factum est, naturam integram hominis assumptam a Verbo divino significat, figurat locutione in Scripturis non infrequenti, Nat. Alex. Theol. Tom. I.

quæ pars pro toto sumitur, ut Gen. 6. Omnis caro corrupta erat viam suam, id est: omnis homo. Psalm. 77. 39. Et recordatus est, quia caro sumus. Psal. 144. Laudationem Domini loquatur os meum, & benedictus omnis caro nominis sancti ejus: Luc. 3. Et videlicet omnis caro falutare Dei. Rom. 3. Quia ex operibus legis non iustificabitur omnis caro, id est, omnis homo. 1. Cor. 1. Infirma mundi elegit Deus, &c. Ut non glorietur omnis caro in conspectu ejus. Hæc igitur sententia, Verbum caro factum est, non hoc significat, quod in carnem fit Dei natura mutata, sed quod a Verbo in unitatem personæ fit caro suscepta, in cujus utriusque nomine homo totus accipitur: inquit S. Leo Ser. 26. live 7. In Nat. Domini. Verbum autem ea non factus potius quam hominem, consulo scripsi. S. Joannes suggerente Sp. Sancto, ut Filii Dei humilitationem sumant, five extimationem luculentius exprimeret, quod infirmitatem nostræ naturæ assumpserit. Hanc porro eloquendi Incarnationis formulam, Una Verbi natura incarnata, usurpant S. Cyrillus Alexandr. Epist. ad Theopantem, in Lib. Ad Reginas, & ad Anathematum 8. contra Orientales, & S. Athanasii auctoritate confirmat; Petrus Diaconus Lib. De Incarnatione, & Gratia, cap. 2. Anastasius Lib. De duabus Naturis, Ezechielus Patriarcha Antiochenus, & Eulogius Episcopus Alexandrinus in Bibliotheca Theol., Cod. 29. & 230.

Altera loquendi formula, ab Ecclesia consecrata, quæ in Christo unicam esse verbis personam in duabus naturis substantentem confirmat, hæc est, Christus est una de Trinitate Persona: Unus de Trinitate crucifixus est carne. Quam quidem propositionem approbat S. Proculus Epist. ad Armenos, S. Fulgent. Lib. De Incarn. & Gratia, cap. 10. Quinta Synodus Can. 10. Joannes II. Pontifex Max. Epist. 3. ad Senatores. Euclydus Hieronimus Lib. 1. cap. 3. Ferrandus Carthaginensis Ecclesiæ Diaconus in Epist. ad Anathematum S. R. E. Diaconum. Salvo igitur proprietate utriusque naturæ, & in unam coeunte personam, suscepta est a Majestate humilitas, a virtute infirmitas, ab æternitate mortalitas, ut quod nostris remediis congruebat, unus, atque idem Dei, hominumque Mediator, & mori ex uno, & resurgere posset ex altero; (inquit S. Leo Ser. 1. in Nativ. Christi.)

De unitate Personæ Christi plura legi possunt in Dissertatione nostra 3. in Historiam Ecclesiasticam Sæc. 5. De duabus vero Naturis videri potest Dissert. 4.

§. VI. Christus homo non est Filius adoptivus Dei, sed naturalis.

Adem, quæ credimus, fide Christum esse Filium Dei unicam, pariter credendum est Filium adoptivum Dei non esse, sed naturalem. Adoptio namque extraneæ personæ electio, liberæ assumptio est ad hereditatem. At Christus homo non est persona extranea, sed verus, propriusque Dei Filius, natura, & æterna generatione, non voluntate, & electione, secunda personæ SS. Trinitatis. Unicum porro esse Dei Filium verum, & proprium in utraque natura substantentem, Ser. S. probant oracula. Luc. 1. Hic eris magnus, & Filius Altissimi vocabitur. Ideoque & quod nascetur ex te Sanctum, vocabitur Filius Dei. Non ait Angelus, Adoptivus vocabitur (id est erit) Filius Dei, sed absolute Filius Dei. Joan. 1. Verbum caro factum est, & habitavit in nobis. Et vidimus gloriam ejus quasi Unigeniti a Patre. Non scribit, duorum filiorum, quorum unus genitus sit, alter adoptivus, sed Unigeniti. Item, Deum nemo vidit unquam: Unigenitus Filius, qui est in sinu Patris, ipse enarravit. Jo. 3. Sic Deus dilexit mundum, ut Filium suum unigenitum daret. Qui autem pro salute mundi a Patre datus, Homo Deus Christus Jesus Jo. 9. hominem, qui fuerat cæcus a nativitate, cuique visum restituerat, in Templo sibi obvium Salvator interrogavit, Tu credis in Filium Dei? Et respondente illo: Quis est Dominus, ut credam in eum? Dixit ei Jesus: Et vidisti semel, iterumque hominem illum, quem coram mortalis inebantur, Filium esse suum testatus est, Mat. 3. Hic est Filius meus dilectus, in quo mihi complacui. Et Luc. 9. Hic est Filius meus dilectus: Idem, Interpretes S. Leonis Ser. 94. sive Homilia de transfiguratione, Hic est Filius meus, non adoptivus, sed proprius, non aliunde creatus, sed ex me genitus; nec de alia natura mihi factus comparabilis, sed de mea essentia mihi natura æqualis. Ad hæc, S. Patrus interroganti Christo, quem se esse crederent, utique cum ipso ambularent, & pro homine se gererent, ex cælestis Patris inflatus respondit: Tu es Christus Filius Dei vivi. Præterea S. Paulus ad Rom. scribens cap. 8. Match. 16. Proprium Dei Filium appellat, qui pro nobis mortis tra ditus est, Qui proprio, inquit, Filio suo non peperit, sed pro nobis omnibus tradidit illum, quomodo non etiam cum illo omnia nobis donavit? Et c. 1. Epist. ad Hebr. Filium, quem Deus misit in mundum, Per quem novissima lætaturus est, quem constituit hæcædem universorum, eundem esse profiteatur, per quem fecit & qui splendor est gloria

Job. 1.

Luc. 1.

Int. 3.

1. Cor. 2.

Ephes. 4.

1. Cor. 3.

S. Cyril. Anathem.

S. Cyril. Quod un. est Christi.

Exod. 7.

S. Cyr. D. Quod un. est Christi.

Quo sensu persona Christi mixtura est Dei, & humani.

Quo sensu persona Christi mixtura est Dei, & humani.

Quo sensu persona Christi mixtura est Dei, & humani.

Quo sensu persona Christi mixtura est Dei, & humani.

Quo sensu persona Christi mixtura est Dei, & humani.

Quo sensu persona Christi mixtura est Dei, & humani.

Quo sensu persona Christi mixtura est Dei, & humani.

Quo sensu persona Christi mixtura est Dei, & humani.

Quo sensu persona Christi mixtura est Dei, & humani.

Quo sensu persona Christi mixtura est Dei, & humani.

Quo sensu persona Christi mixtura est Dei, & humani.

Quo sensu persona Christi mixtura est Dei, & humani.

Quo sensu persona Christi mixtura est Dei, & humani.

Quo sensu persona Christi mixtura est Dei, & humani.

Quo sensu persona Christi mixtura est Dei, & humani.

Quo sensu persona Christi mixtura est Dei, & humani.

Quo sensu persona Christi mixtura est Dei, & humani.

